

Конспект лекції 3.3 Страждаючий лідер (Частина 1)

Спочатку, коли ми планували семінари для лідерів церкви, цієї лекції не було у наших планах. Її не було доти, доки я не відвідав церкву Китаю. Я їду до Китаю в першу чергу для того, щоб навчитися. Я розумію, що це якось не по-американськи, оскільки ми – американці звикли їздити до різних країн, щоб викладати там. Ми завжди намагаємось розповісти іншим, як треба робити те, що ми дуже добре вміємо.

Цікаво, навіщо це робити, якщо у багатьох місцях церкви краще служать Богові, аніж ми з вами? Тоді чому нам самим не навчитися, використовуючи досвід інших церков, дивлячись на життя віруючих, які живуть по всьому світу? Звичайно, у кожній церкві є свої складнощі, є свої недоліки, але є дуже багато дивного з того, що Бог робить у підпільній церкві Китаю. Для контексту та кращого розуміння розповім вам трохи про те, що відбувається у церкві цієї країни. Часто буває так, що ми з вами настільки пишаємось своїми досягненнями, що не можемо подивитися навколо себе, а це потрібно зробити, щоб побачити, наскільки чудовий наш Бог, наскільки дивовижні Його дії у всьому світі.

Спробуйте для початку уявити собі групу зі 100 тисяч людей, а тут в Америці, ми хвалимося, якщо якась церква налічує 1000 членів, а якщо вже 5000, то це справді багато! Спробуйте порівняти ці цифри, що виражаються в доларах? Що б ви відчували, якби я запропонував вам 5000 доларів? А якщо 5 мільйонів? Велика різниця, чи не так? І ми одразу починаємо розуміти в чому справа. 5000 - це непогано, ви думаєте, я куплю собі кілька необхідних речей, але 5 мільйонів змінять все ваше життя. А тому, коли ми говоримо про п'ять тисяч людей, це непогана цифра. У Китаї Бог зробив щось дивовижне, ми не знаємо точних цифр, до нас доходять різні відомості у проміжку від 100 до 200 мільйонів людей. Хоч би якою була точна цифра, все одно це дуже багато! Ось стільки людей прийняли Христа та отримали спасіння через домашні учнівства. При цьому ми не знаємо ні імен віруючих, ні імен їх вчителів.

Якщо придивитися до цього факту ближче, то виявляється, що це досить непогано. В Америці, щоб мати значний вплив на інших, вам потрібно стати відомою людиною. У Китаї навпаки, найвпливовіші служителі невідомі. Ви розумієте, як тільки вони стануть відомими, їх одразу заарештують. Якщо я хочу послужити, то в жодному разі не можу вказувати свого імені, ні на тих матеріалах, які я викладаю, ні під час зустрічей, природно, жодної реклами. У Китаї всі націлені на те, щоб набувати нових учнів. Там ніхто не може просто приходити до зібрання, слухати й більше нічого не робити до кінця свого життя. Кожен знає, що йому доручено певну справу, просить, щоб його підготували для цього служіння. І ось перед нами готовий трудівник, що вирушає на служіння. І в такий спосіб церква множить.

Коли я перебуваю серед віруючих, кількість яких вимірюється у мільйонах, то почуваюся незручно, коли час від часу мене просять виступити. Розумієте, я приїжджаю не вчити, а навчитися від них. Я дійсно намагаюся вислухати всіх і взяти всі уроки, які я можу застосувати у своєму житті. Я слухав оповідання одного з керівників, що координує цілу групу церков. На той час у країні було потепління, і керівництво Китаю дозволило церквам деяку діяльність. Віруючі вирішили спробувати, вийшли з підпілля і почали вести свою діяльність відкрито. Коли церква зростає до кількох тисяч, уряд знову заборонив діяльність церкви, приїхали спецслужби й пасторів заарештували. Брат, який розповідав мені про цю ситуацію, сказав:” Я зрозумів, що насправді ми повинні бути вдячні Богові за те, що сталося. Чому? Тому, що те, що

сталося, повернуло нас назад, до нашого коріння, до наших основ, які ми мало не втратили за часів свободи. Ми почали думати, що придбали багато людей і стаємо відомими. І в цей момент Господь використав гоніння для того, щоб зміцнити нашу церкву і зробити ще сильнішими.”

Цей брат продовжив і назвав п'ять, як він висловився, «Стовпів руху» домашньої церкви Китаю. Про них почали забувати під час короткострокової волі. Почали більше покладатися на служіння, що проводилися, на запрошених вчителів, лекторів. Коли брат перераховував ці п'ять стовпів, моя голова погойдувалася на знак згоди, і я був радий помітити, що в моїй церкві відбувається саме те, про що він говорив. Я радий, що ми на правильному шляху!

Першим стовпом він назвав посвяту молитві. Я повністю з ним погоджуюсь і дійсно бажаю, щоб наше посвячення молитві було глибоким, щоб ми особисто приділяли час молитві, щоб були молитовні зібрання, які об'єднують усю церкву.

Другим стовпом він назвав посвяту Слову Божому. Саме цей фактор і дав великий успіх. Тут важливим є не проповідник, а особисте вивчення та виконання Слова Божого віруючими. Наше зростання та розвиток походить від цього!

Третє, ми присвячуємо себе поширенню Євангелії. Це справа кожного віруючого. Саме для цього ми живемо, для цього Церква залишена Христом тут на землі. Ми направляємо наших віруючих до того, щоб щотижня цілеспрямовано кожен брав участь у благовісті. Особисто я був радий почути про те, як діють брати та сестри у тій країні. Також я радий тому, що те саме відбувається і в моїй церкві.

“Четверте,” – сказав брат, – “ми очікуємо, що Господь діятиме особливим чином у житті кожного з нас, у нашій церкві та в житті тих людей, з якими ми маємо спілкування”. Зізнаюся, що я був трохи здивований, почувши це, але оскільки віруючі присвячені молитві, виконанню Слова Божого і тих доручень, які залишені нам Господом, то цілком правильно очікувати, що Господь, Який активно діє у всьому Всесвіті, буде діяти й в житті цих віруючих. Його діти моляться, трудяться і повинні чекати, що Господь відповість. Все це цілком відповідає Слову Божому, Біблії. Тут я замислився над життям своєї церкви. Чи дійсно ми з нетерпінням очікуємо побачити, що ж робитиме Господь? Спостерігаємо, як Він відповідає на наші молитви?

І нарешті, настав час п'ятого стовпа, якщо досі я підтакував і думав про те, як добре, що в моїй церкві робимо те саме. П'яте твердження стало для мене справжнім відкриттям. П'ятим стовпом, п'ятою основою церкви стало прийняття страждань для слави Божої. Оце так! І це входить до ваших п'яти підстав? Виявляється, правильно приймаючи страждання, ми зміцнюємо нашу церкву! Для мене це стало цілковитою несподіванкою! Я вважаю, що ніколи не думав на цю тему так глибоко. Спочатку я був просто приголомшений, але потім я зрозумів, наскільки ж він правий!

Я вже казав вам про те, що люблю розмірковувати про те, який портрет віруючого, який образ Церкви створюється. І якщо ви читаєте тільки одну Біблію, і якби ви нічого не знали про віруючих, як би ви могли описати християн і християнство, використовуючи тільки Біблію? Так, у Біблії багато говориться про любов, молитву, вивчення та виконання Слова Божого, говориться про поширення Євангелія. І в нашому церковному середовищі ми багато проповідуємо на ці теми, але чомусь ніхто з

нас не говорив про страждання, а коли брат назвав цей п'ятий стовп, я згадав, що ця тема проходить через весь Новий Заповіт.

Я пам'ятаю, як одного разу готував проповідь на цю тему і читав з кожної книги Нового Заповіту, прочитував один вірш за іншим, я робив це для того, щоб упевнитись та засвідчити інших. Про страждання говорить не тільки книга, не один, не два вірші. Страждання у Новому Заповіті описані повсюдно. Скажу, що страждання – це одна з найяскравіших доктрин Нового Заповіту. Ця думка повторюється знову, знову і знову. Якщо ми бажаємо слідувати за Христом, ми страждатимемо за Нього, нас не розумітимуть, нас ненавидітимуть. Сьогодні вранці я читав з першого листа Петра з четвертого розділу. Тема страждань у цьому посланні просто очевидна: **“1 Отож, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся й ви тією самою думкою, бо хто тілом постраждав, той перестав грішити, 2 щоб решту часу в тілі жити вже не для пожадливоростей людських, а для Божої волі.** Отже, як Христос постраждав за нас тілом, то й ви озбройтеся такою ж думкою. Саме такий менталітет і дає нам чудове озброєння. Людей із таким образом мислення ніхто й ніщо не зможе зупинити.

Саме тому підпільну церкву Китаю було неможливо зупинити. Віруючі стали непереможними. І з цієї причини багато наших церков так легко зупинити, загальмувати у розвитку. Чому люди перестають відвідувати церкву? “О, мені не сподобалося це. Я не люблю це. Мені не подобається, що він вчинив ось так. Все зводиться до того, що щось стало складним, вам щось сподобалося тут, щось важко. Пройдіть далі вулицею, там вам буде легше. Вам не подобається ваш чоловік, ви хочете залишити його? Пройдіть далі, там вам дозволять це зробити. У них там краще дбають про дітей. В одних музичний гурт крутіший, а в інших — проповідники. Нас так легко зупинити, тому що ми не озброєні такою ж думкою, що була у Христа. Він сказав, що прийшов не для того, щоб Йому служили, але для того, щоб служити. Він прийшов для того, щоб спасти людей, а для цього треба було померти за них. Питання страждань не спіткало Його зненацька, про це передбачено у Старому Заповіті. Писання каже: “Він чоловік, який зазнав хвороби”. Він ніколи не скаржився Отцеві: "Я ж прийшов до своїх, а свої не прийняли Мене" - ні. Він був озброєний цією думкою, знав, що прийшов померти. І Христос ніколи не обманював своїх послідовників, не казав, що життя у них буде легким. І я розумію, що нам – церквам Америки не вистачає цього, не вистачає правильного прийняття страждань для слави Божої, не вистачає розуміння, що для цього я й живу, для цього я й призначений. Адже Христос і Його життя мають бути взірцем мого життя, моєї поведінки, мого ставлення до неї. Це основи нашої віри! І я здивований: адже навіть сам намагався закритися від цієї теми, намагався уникати її.

І чому ж я раніше не думав про це? І ось тому до наших занять були додані додаткові теми. Вони додані через те, що це, без сумніву, дуже важлива доктрина Нового Заповіту. Правильне розуміння цього вчення робить церкву непереборною, її неможливо зупинити. Саме таке ставлення і зробило першу церкву непереборною та сильною. Вона стала групою благовісників, яких було неможливо зупинити. Навіть їхнім ворогам довелося визнавати це. Їх б'ють, кидають до в'язниць, а вони радіють, вони славлять Бога, співають псалми. Навіть якщо хтось спробує їх убити, вони все одно радітимуть! Вони поведуться так, тому що вважають, що вони переносять такі ж страждання, які переніс Христос, беручи участь у них.

Але, якщо ми з вами не маємо такого відношення до свого життя, якщо ми не проповідуємо цього в наших церквах, що відбувається, коли приходять найменші неприємності? Віруючі починають слабшати. Мої друзі більше не хочуть проводити час зі мною. Ви знаєте, мої діти насміхаються з мене, мене називають диваком, релігійним фанатиком, мої батьки виганяють мене з дому. А що нам говорить Писання? Писання говорить, що ми маємо радіти стражданню, приймати їх на славу Божу! Кілька років тому, коли я був присутній на зібранні підпільної церкви, я запитав про гоніння. Кожен із них мав свою розповідь, свою історію: хтось згадував, як вони ховалися між стінами, бо несподівано з'явилися спецслужби та шукали їх, хтось згадував, як довелося тікати, чуючи звуки пострілів зовсім поруч із собою. Але я дуже хотів би, щоб ви подивилися на їхні обличчя в той час, як вони розповідали. Хтось із них навіть згадав кумедну історію, що сталася у той момент, коли за ним ганялися. Про що це все говорить? Ці люди не бояться гонінь! Хотів би я, щоб ви почули, як вони моляться! Їхні молитви були дуже схожі на молитви перших віруючих після того, як вони вийшли із синагоги. Там апостолам погрожували, їх побили, а вони моляться за те, щоб сміливо, з відвагою сповіщати Слово Боже, благу звістку про Христа! Віруючі ж, з якими спілкувався я, молилися про те, щоб Господь відзначив їх честю постраждати та померти за Христа, щоб Господь посилав їх у небезпечні місця, де людям треба почути Слово Боже. Скажіть, будь ласка, як можна зупинити таких віруючих? Так, саме такою церква і має бути!

Ви знаєте, це не тільки страждання, коли ви стискаєте зуби та робите щось, бо іншого виходу немає. Я думаю, що це особливий стан, коли людина бажає навіть постраждати за Христа. І тут нам потрібна підтримка одне одного. І в цьому я зовсім нічим не відрізняюсь від інших людей. Я не люблю біль, я жодного разу в житті не вплутувався в кулачні бої, мені завжди подобалося виглядати круто, але цього я намагався уникати. Ні, я не якийсь супермен. Я такий самий, як і всі. Мені не подобається, коли мене б'ють, але коли я читаю подібні уривки, то розумію, що в цьому є воля Бога. І я молився і молюся, щоб Господь дав мені таку настанову розуму, щоб Господь направив моє серце правильно приймати страждання, щоб я також бажав постраждати за Нього. "Господь, я знаю, що страждання варті того".

Павло мав бажання постраждати за Христа та померти за Нього. Книга Дії, 21 розділ 13 вірш описує нам відповідь Павла, коли віруючі дізнаються, що Павла чекають страждання в Єрусалимі, він каже:" ... Що робите ви, плачучи та серце мені розриваючи? Бо за Ім'я Господа Ісуса я готовий не тільки зв'язаним бути, а й померти в Єрусалимі!... Ці слова були сказані ще до того, як його заарештували та відправили в ув'язненні до Риму. Перебуваючи в Римі він пише тюремні послання, одним з яких є Послання до Филип'ян, де в третій главі з 8 по 11 вірш записані його слова:" 8 Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа, 9 щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою, 10 щоб пізнати Його й силу Його воскресення, та участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті, 11 аби досягнути якое воскресення з мертвих».

Тут йдеться про Велику силу, що діє під час воскресіння Христа. Коли справа стосується дії якоїсь сили, особливо надприродної, багатьом цікаво. Багато віруючих хотіли б випробувати на собі дію сили Божої або, точніше, хотіли б мати надприродну силу. Помітили, що слід далі? “Щоб пізнати Його, і силу воскресіння Його...”- а потім” Участь у стражданнях Його, відповідаючи смерті Його...” Павло каже, що хоче цього, він хоче брати участь у цих стражданнях, немов хоче бути з Христом до кінця. Звичайно, ми точно не знаємо всіх деталей, як відбувалося страждання Христа, Його розп'яття і смерть. Ми дивимося фільми, які приблизно показують те, що відбувалося. Але чи можете собі уявити таку картину? Перед вами стоїть Христос, Він розтягнутий ремнями і Його бичують, а ви перебуваєте поруч із Ним, ви дивіться у вічі Ісусу. Звичайно ж, у вас буде нестерпний біль! Але ви розумієте, що знаходитесь поряд із самим Сином Божим, із самим Творцем Всесвіту. І Павло каже:” Я бажаю цього, я бажаю саме такої глибини, близькості з Христом, єднання з Ним, щоб я відчував, ніби я був розп'ятий Христос, я хочу бути з Христом до кінця, я вже втратив багато, втратив свою репутацію, втратив комфорт і багато благ, які міг би мати, але все це не має для мене жодної цінності порівняно з можливістю пізнати Христа. Христос набагато, набагато краще. Я хочу знати Його. Я хочу знати силу воскресіння Його, бажаю стати учасником Його страждань, бажаю всього, що пов'язане з Ісусом Христом! Це справжнє вчення Нового Завіту! Тому Павло й міг сказати слова, записані в посланні до Колоссян у першому розділі 24 вірші: **“24 Тепер я радію в стражданнях своїх за вас, і доповнюю недостачу скорботи Христової в тілі своїм за тіло Його, що воно Церква...”** Ось для цього ми з вами та призначені.

Звичайно, я не маю на увазі, що ті страждання, які звершив Христос на хресті, Його жертва заради мене в чомусь є недостатньою, і мені стражданнями тіла мого заради Христа потрібно якимось чином доповнити щось із того, що зробив Христос. Ні, ми не говоримо про це. Жертва Христа повноцінна та достатня. Але можливо, особисто мені бракує чогось для того, щоб уподібнитися до Христа в повноті. А сьогодні це ще й означає бути представниками Христа, щоб люди, дивлячись на нас, на Церкву, на Тіло Христове, на те, як ми живемо бачили б у нас Христа, помічали, що маємо повноцінне спілкування з Ним, що ми у повноті покладаємося на Нього, і на зустріч з Ним у майбутньому, а це містить в собі й страждання. Скажіть, чи виглядав би я хоч якоюсь мірою схожим на Христа, якби я приїхав сюди на машині марки Бентлі, мої охоронці йшли б за мною, годували б мене з ложечки? Як у цей момент я представив би Христа? Яким чином це вказувало б на те, що я дійсно сподіваюся на майбутнє, на ту славу, яка має відкритися в нас? Але, якби я сюди прийшов, змучений тим, що сталося цього тижня, може бути побитим за своє свідчення про Христа, якби всі в вашому оточенні могли сказати, що я живу, як смиренна людина, віддаю себе на служіння Богу, якби у мене було свідчення, що я віддав усе, бо знаю, що прийде набагато, набагато краще, тоді картина життя Христа справді була б правильною. Павло говорить: **“Я бажаю всього цього”**- тому Павло і міг сказати: **“16 Тож благаю я вас: будьте наслідувачами мене!”** Як можна наслідувати Христа, не беручи участь у Його стражданнях? Минулого тижня ми з вами читали уривок з послання до Євреїв 10 розділ 34 вірш говорить так: **“34 Ви бо страждали й з ув'язненими, і грабунок свого майна прийняли з потіхою, відаючи, що маєте в небі для себе майно неминуще та краще”**. Дивіться, у них щось вкрали, а вони радіють, хтось образив, побив мене - я радію, бо знаю, що Господь одного разу нагородить мене за це!